

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4XEObd/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 4303898073
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4303898073.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému: N. D., nar. XX. I. XXXX, trvale bytom X. XX, o vymoženie 276,51,- eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/560/2003, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. novembra 2013, č. k. 11CoE/234/2013-46 v časti potvrdzujúcej uznesenie Okresného súdu Levice z 8. januára 2013, č. k. 11Er/560/2003-24 a o návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
- II. Dovolanie oprávneného o d m i e t a.
- III. Povinný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 8. januára 2013, č. k. 11Er/560/2003-24 návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol, exekúciu vedenú u súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára so sídlom exekútorského úradu P. Pazmáňa 49/3, Šaľa, pod sp. zn. Ex 2876/2003 vyhlásil za nepripustnú a zastavil ju. Zároveň uložil oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 166,30,- eur do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

2. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. novembra 2013, č. k. 11CoE/234/2013-46 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Podľa názoru dovolateľa sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O. s. p.“), v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.) a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Dôvodnosť dovolania vidí oprávnený v ust. § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p., t. j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení veci. Na základe uvedeného žiada dovolací súd, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Spolu s dovolaním oprávnený zároveň navrhol, aby na základe § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. najvyšší súd dovolacie konanie prerušil a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie dovolateľom vymedzené prejudiciálne otázky.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu konajúca zamestnancom v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

5. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p..

6. Vo vzťahu k odmietnutiu dovolania oprávneného ako aj zamietnutiu jeho návrhu na prerušenie dovolacieho konania najvyšší súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že v danom prípade ide o obdobnú vec, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolateľom, pričom v týchto konaniach bola podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jeho dovolania ako aj dôvodnosti podaného návrhu na prerušenie dovolacieho konania. Ako príklad dovolací súd uvádza rozhodnutia vydané v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/174/2012, 4Oboer/329/2013, 4Oboer/367/2013, 6ECdo/5/2013, 7ECdo/134/2013, 3Oboer/79/2013, 2Oboer/120/2013, 5Oboer/116/2013, 5Oboer/113/2013, 3Oboer/71/2013, 3ECdo/12/2014 a 7ECdo/245/2013. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (ako aj v ďalších konaniach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, týkajúcich sa skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa), v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

7. Osobitne k námietke oprávneného, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinní urobiť, najvyšší súd konštatuje, že tak ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa je však mylné. Predmetné ustanovenie totiž v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie (8. januára 2013) účinné už nebolo a neskoršie znenie Exekučného poriadku (po 31. decembri 2012) ukladalo súdom povinnosť nariadiť pojednávanie len v prípadoch podľa § 57 ods. 1 písm. k/ Exekučného poriadku. Na prejednanie odvolania oprávneného nebol povinný nariadiť pojednávanie ani odvolací súd (§ 214 O. s. p.).

8. Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

9. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

10. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.